

Soud první stolice vyhověl návrhu, by byly ve smyslu § 850 obč. zák. vyměřeny sporné hranice mezi pozemkem navrhovatele a pozemkem souseda s tím, že vyměření za přibrání znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Podle § 4 druhý odstavec nařízení ze dne 22. července 1915, čís. 208 ř. zák. (II. dílčí novely) nejsou rekursy proti rozhodnutí druhé stolice v řízení o obnovu a úpravu hranic přípustny. V tomto případě jde sice jen o usnesení, jímž »se vyhovuje návrhu, by podle § 850 obč. zák. byly vyměřeny sporné hranice«, a v němž se dále vyslovuje, že »vyměření za přibrání znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení«; jde tedy jen o předběžné vyřízení. Ale, není-li dovolací recurs připuštěn proti konečnému usnesení, tím spíše musí býti vyloučen, jde-li o usnesení předběžná.

Čís. 7619.

Uplatněn-li odvolací důvod nesprávného ocenění průvodů, aniž učiněn návrh na změnu rozsudku, nelze rozsudek prvního soudu změnit, nýbrž jest ho potvrditi, nebyl-li odůvodněn odvolací důvod kusosti řízení prvního soudu a jedině uplatněný odvolací návrh na zrušení rozsudku prvního soudu, ježto veškeré v odvolání nabídnuté důkazy byly nepřipustnými novotami.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, Rv II 220/27.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody podle čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., jest odůvodněno. Právem vytýká dovolání odvolacímu soudu, že překročil hranici při rozhodování zákonem mu vymezenou. Odvolací soud jest podle §§ 462, 467 čís. 3 a 497 c. ř. s., podle zásady projednací, dosedší výrazu v těchto paragrafech, vázán odvolacími návrhy. Odvolací návrh může zníti buďto na zrušení nebo na změnu rozsudku, kteréžto oba pojmy jsou úplně samostatnými, a při návrhu na změnu dlužno vždy zároveň již v odvolacím spise přesně vytknouti, v jakém smyslu si odvolatel přeje změnu rozsudku. Odvolatelka uplatnila sice odvolací dů-

vod nesprávného ocenění průvodů, ale neučinila odpovídající mu odvolací návrh, návrh na změnu rozsudku, takže odvolací soud neměl se vůbec tímto důvodem obírat. Názor odvolacího soudu, že v odvolacím návrhu, znějícím výslovně jen na zrušení rozsudku a odkázání věci k doplnění řízení a novému rozhodnutí prvému soudu, lze spatřovati též návrh na změnu rozsudku prvého soudu, je mylným, nehledíc ani k tomu, že scházelo by vždy ještě bližší určení změny. Odvolatelka uplatnila sice též důvod kusosti řízení, leč neprávem. Odvolací soud nenašel a nemohl najíti důvod ke zrušení rozsudku prvého soudu ve smyslu odvolatelčině, poněvadž tato přednesla teprve v odvolání ku dolíčení odvolacího důvodu nesprávného ocenění důkazů vesměs nové skutečnosti a důkazy, dovolávajíc se ustanovení § 482 druhý odstavec c. ř. s. Vzhledem k tomu, že veškeré v odvolání nabídnuté důkazy jsou nepřijatelnými novotami, nebyla výtká neúplnosti řízení opodstatněna. Odvolací soud nemohl proto rozsudek prvého soudu změnit a uznati, že se žaloba zamítá, nýbrž měl, když odvolací důvod kusosti řízení prvého soudu a jediné uplatněný odvolací návrh na zrušení rozsudku prvého soudu nebyl odůvodněn, odvolání zamítnouti a rozsudek prvého soudu potvrditi.

Čís. 7620.

Ten, u něhož bylo nemanželské dítě ve výživě z příkazu jeho matky, nemůže požadovati náhradu nákladů na nemanželském otci, nýbrž může se držeti nemanželské matky, leč že by mu byla postoupila své nároky proti nemanželskému otci.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, Rv II 320/27.)

Žalovaný uznal otcovství k nemanželskému dítěti a složil roku 1912 odbytné 800 K. Nemanželská matka dala dítě na výchovu a výživu Anně K-ové, u níž dítě bylo od roku 1912 až do roku 1919. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se Anna K-ová na žalovaném náhrady nákladu, jež za onu dobu vynaložila na dítě. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném nemanželském otci nezletilé Anděly B-ové po rozumu § 1042 obč. zák. náhrady nákladů na výchovu a výživu tohoto nemanželského dítěte, tvrdíc, že učinila tyto náklady, — k nimž prý byl vlastně povinen žalovaný, — v úmyslu, že bude jednou požadovati na žalovaném, až nabude jmění, náhradu těchto nákladů, k nimž se uvolila proto, že matka dítěte nebyla s to, by je hradila sama. Tento žalobní nárok jest však zřejmě neodůvodněný a odvolací soud tudíž nepochybil, potvrdiv rozsudek prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Bezdůvodnost žalobního nároku a tím i dovolání plyne